

[Alfred Jensen.]

lønningerne end 240 kr. Det er beregnet, at denne stigning i pristallet, hvis den blev omsat i forhøjelse af lønningerne, ville medføre en forøget lønudgift på 200 mill. kr. årlig. Det vil reelt sige, at arbejderne i denne vinter er berøvet 100 mill. kr. i købekraft alene som følge af de prisstigninger, der havde fundet sted op til oktober, og som er kommet til udtryk i pristallet. De prisstigninger, som har fundet sted efter 1. oktober — og de er jo ikke ringe; lad os tage en enkelt ting som margarine, der er steget 35 øre pr. kg —, er ikke med i disse 100 mill. kr., og det vil sige, at det er en temmelig stor købekraftsberøvelse, arbejderne her er ude for.

Det er nu denne forringelse af købekraften, som regeringen vil forøge dels ved direkte og indirekte skatter, dels ved en ændring i beregningen af pristallet. Hvis man skal tro finansministerens udtalelser, da dette lovkompleks blev forelagt, er der ikke megen udsigt til, at det omtalte velstandstal skal komme til at afløse detailpristallet. Det ville også være en uhyrlighed at gennemføre en sådan ordning, når man ved, at tjenestemandslønningerne og arbejdnernes overenskomster er baseret netop på det detailpristal, vi har; det ville være helt urimeligt, et brud på forudsætningerne, om man gik over til at anvende et sådant velstandstal. Det forekommer mig, at det var mere rimeligt, hvis man endelig skulle beregne et velstandstal, at man så brugte det til at måle, hvilke udgifter staten havde råd til på andre felter, f. eks. oprustningsudgifterne. Jeg regner med, at vi ikke får dette velstandstal som afløsning for det gældende detailpristal, men skulle det ske, at man alligevel overvejer at gennemføre det, vil jeg gøre de ansvarlige opmærksom på, at der er ingen tilfredshed med det pristal, der findes, men der vil blive langt, langt mere utilfredshed med det eventuelle velstandstal, og det er givet, at utilfredsheden vil antage helt andre former end dem, man har set indtil dato, og at der vil rejse sig aktioner af ukendt omfang mod slige foranstaltninger. Derfor vil jeg opfordre regeringen og andre til at skrinlægge planer, man måtte have i denne retning.

Men mine indvendinger gælder ikke alene dette velstandstal, de gælder faktisk også den forfuskning af detailpristallet, som finansministeren bebudede, da han omtalte de indirekte skatter, der skal komme. Vi må vende os imod, at de kommende indirekte skatter ikke indregnes i pristallet. Det nytter ikke meget, at finansministeren

kan henvise til, at en af hans forgængere, det ærede medlem hr. V. Buhl, i 1940 gennemførte en sådan forringelse af pristallet; det bliver jo ikke mere rimeligt af den grund, og man skal ikke tro, at det bliver mere velkomment ude blandt arbejderne. Når arbejderne har gjort deres skyldighed — og det har de, det er jo ikke dem, der er skyld i den politik, der har ført landet ud i disse vanskeligheder, arbejderne har slidt og slæbt og opfyldt de betingelser, de er gået ind på ved overenskomsterne —, er det jo helt urimeligt, at man vil komme og forringe deres lønninger og deres reguleringsvilkår.

Der tales i denne forbindelse om, at de byrder, der pålægges befolkningen, i fuldt mål skal ramme arbejderne; de skal ikke på nogen måde have mulighed for at unddrage sig dem ved at få lønningerne reguleret derefter i marts eller september. Jeg vil som andre efterlyse, hvilke foranstaltninger man vil træffe, for at andre befolkningsgrupper her i Danmark ikke unddrager sig den byrde, som den indirekte beskatning bliver. Jeg er klar over, at der er grupper, som kan og vil unddrage sig denne beskatning, og jeg er klar over, at disse grupper forlængst har klaret adskillige af de problemer, prisstigningerne udgør for lønarbejdere, tjenestemænd, funktionærer, gamle, invalider og syge. Det er jo nemlig en kendsgerning, at der findes grupper her i samfundet, som ikke alene har fået erstating for de prisstigninger, der er kommet til os enten herhjemme fra eller udefra, men som samtidig har forbedret deres forhold, så de er betydelig bedre stillet end før. Det er vel også det, ministeren taler om, når han begrundet visse foranstaltninger som f. eks. merindkomstskatten.

Man kan jo se på aktiekurserne m. m., hvorledes den besiddende del her i Danmark har klaret sig i en tid, da det arbejdende folk er blevet ringere og ringere stillet. Der har helt op til regeringsskiftet været en stigning i kurserne på aktier og obligationer, og det er jo ikke småting, det drejer sig om. Fra august i fjor til august i år er der sket en stigning i aktiekurserne på ca. 20 pct., hvilket modsvarer en stigning i formuerne på en hel milliard, og ser man på indtægterne for de besiddende, vil man konstatere en lignende stigning. Landbrugets forrentningsprocent viser det, aktieselskabernes udbytter dokumenterer det. Fra 1948 til 1949 steg aktieselskabernes fortjenester fra 190 mill. kr. til 227 mill. kr. På baggrund af en sådan udvikling er det jo helt urimeligt, at man forhindrer arbejderne i at få den